

Arrest

nr. 97 628 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 juni 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 juni 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 oktober 2012.

1.3. Op 31 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een etnische Pashtun te zijn, afkomstig uit het dorp Barbyar in district Khogyani in de provincie Nangarhar. U verklaart dat u drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan een meisje, Shabana, leerde kennen in uw dorp. U verklaart dat u regelmatig in het geheim afsprak in haar huis wanneer haar vader en broers niet thuis waren. Uw ouders zouden twee of drie keer naar haar huis zijn gegaan om haar hand te vragen, maar haar familie zou de aanvraag niet hebben aanvaard. Op een dag zou zij u gebeld hebben en u gezegd hebben dat u naar het dorp Sra Qala moest komen. U zou haar gezien hebben in de moskee in Sra Qala. U verklaart dat zij u vroeg om samen te ontsnappen. Wanneer u dat niet wou, zou zij de medicijnen die zij in haar hand had inslikken en op die manier zelfmoord plegen. U verklaart dat u eerst uw familie niet wou achterlaten, maar dat u toch akkoord ging omdat u van haar hield. U zou samen met haar in een auto zijn gestapt, maar onderweg zou de chauffeur plots zijn gestopt. U verklaart dat gewapende mannen uit de velden kwamen en dat zij de chauffeur hebben beschoten en uw vriendin hebben doodgeschoten. U verklaart dat u kon ontsnappen. U stelt naar het huis van uw vriend in het dorp Chantala (district Khogyani) te zijn gegaan. Daar zou u 8 of 9 nachten hebben doorgebracht. Vervolgens zou u ongeveer 5 dagen bij uw tante in Jalalabad hebben verbleven. Nadien ging u naar Kabul, waar u 1 nacht in een hotel doorbracht. U vloog vanuit Kabul met een vals paspoort naar een land. U vermoedt dat het Iran was. U reisde verder naar Turkije en via Griekenland reisde u verder naar België. In totaal zou u 2 maanden onderweg zijn geweest. U kwam in België aan op 14 juni 2012 en diende de volgende dag uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw taskara en een brief van de dorpsoudsten.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Hoewel u het wel aannemelijk heeft gemaakt dat u afkomstig bent uit de provincie Nangarhar, meer bepaald het district Khogyani, zijn uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanzet zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan niet overtuigend en op verscheidene sleutelpunten weinig aannemelijk zodat geen geloof gehecht kan worden aan uw asielaanvraag.

Vooreerst dient er worden opgemerkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de geheime relatie die u zou hebben gehad met een Afghaans meisje. Ook al bleek u goed op de hoogte te zijn van de risico's die verbonden zijn aan een geheime relatie tussen een man en een vrouw voor het huwelijk, toch zou u herhaaldelijk extreme risico's hebben genomen. U verklaart zelf dat indien een relatie tussen een meisje en een jongen ontdekt wordt, dat zij beiden gedood zullen worden volgens de Afghaanse tradities (gehoorverslag CGVS, p. 24). Het feit dat u regelmatig naar haar huis ging om met haar af te spreken kan dan ook beschouwd worden als een te groot risico om betrappt te worden (gehoorverslag CGVS, p. 21). Ook al zou u steeds in de Hojra (aparte kamer naast het hoofdhuis) van haar huis hebben afgesproken (gehoorverslag CGVS, p. 23), dan nog valt niet uit te sluiten dat er iemand op een gegeven moment naar binnen komt. Zelfs wanneer jullie op het moment dat er iemand binnen zou komen gewoon zouden zitten praten, dan nog zijn fatale gevolgen voor jullie beiden niet uit te sluiten. Het is bovendien eveneens bevreemdend dat een Afghaans meisje, zodra zij u – een vreemde – buiten op straat ziet wandelen, u tot bij haar roept, u vertelt dat zij u leuk vindt, zelfs van u houdt en vervolgens uw nummer vraagt en u verzoekt de volgende dag om stipt 2 uur terug te komen naar haar huis (gehoorverslag CGVS, p. 19-20). Toen u de volgende dag terugging en haar niet meteen zag, zou u op straat terwijl er nog andere mensen op straat stonden geroepen hebben 'is er iemand thuis'. Vervolgens zou zij naar buiten zijn gekomen en zouden jullie naar de Hojra zijn gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 21). Ook deze actie kan in de Afghaanse context als te riskant beschouwd worden. Er waren immers andere mensen op straat die u hebben zien en horen roepen. Bovendien is ook de moeder van Shabana huisvrouw en heeft zij meerdere zussen die niet naar school gaan en steeds thuis zitten (gehoorverslag CGVS, p. 22-23). De kans dat iemand iets van uw bezoek(jes) zou opmerken is dan ook niet klein. Het is eveneens eigenaardig dat u ongestoord met Shabana 20 minuten tot 3 uur in de Hojra kon zitten en kon doen wat u wou (gehoorverslag CGVS, p. 21). U verklaart dat zij

haar moeder vertelde dat zij de Hojra ging kuisen of dat zij zei dat ze met een buurmeisje had afgesproken en dat zij de deur van de Hojra telkens op slot deed (gehoorverslag CGVS, p. 23). Het is echter niet aannemelijk dat u en Shabana drie maanden aan een stuk telkens weer dergelijk risico zouden nemen om met elkaar af te spreken en bovendien seksueel contact te hebben in de Hojra van Shabana haar familie. Zij komt immers uit een zeer groot gezin en heeft 6 broers en 2 zussen. Daarbij komt nog dat zij niet zomaar 6 broers heeft. Zij zouden allemaal bij de Taliban zitten en haar vader zou zelfs Talibancommandant zijn (gehoorverslag CGVS, p. 22). Dat een meisje uit een religieus en extremistisch gezin dergelijke risico's zou nemen is bijgevolg ondenkbaar. Precies zij van alle meisjes zou eens zo goed op de hoogte moeten zijn van de gevolgen die dit gedrag teweeg kunnen brengen. Dat zij u op dergelijke manier heeft verleid, u meermaals bij haar thuis uitnodigde, u vanaf het eerste moment vertelde dat zij van u hield en dat zij bovendien seksueel contact had met u voor het huwelijk strookt dan ook geenszins met haar persoonlijke achtergrond (opgegroeid in een Talibangezin) en de Afghaanse context.

Wat betreft uw verklaringen over haar vader en broers dient er verder gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Zo verklaart u in eerste instantie dat u zodra de taxi stopte op de weg toen u met Shabana ging ontsnappen, wist dat haar vader en broers belangrijke mensen waren en dat ze werkten met de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 18). Later verklaart u dat Shabana u 20 dagen na de eerste ontmoeting al verteld had over de activiteiten van haar vader en broers (gehoorverslag CGVS, p. 22-23). Ook uw eigen vader zou geweten hebben dat haar vader een Talibancommandant is en hij zou u hebben afgeraden om met deze familie in contact te komen (gehoorverslag CGVS, p. 23). Zelfs Shabana zou u gewaarschuwd hebben dat u aandachtig moest zijn en van haar vader en broers moest wegblijven omdat zij machtig zijn, want haar vader is Talibancommandant (gehoorverslag CGVS, p. 22). Hieruit blijkt aldus dat u hier al redelijk snel van op de hoogte was en niet dat u deze informatie pas te weten kwam toen de taxi moest stoppen op de weg. Verder dient daaraan worden toegevoegd dat het zeer merkwaardig is dat Shabana u op een dag zou gezegd hebben dat u snel moest komen naar haar huis, want haar vader zou komen. Zij zou hebben willen testen hoeveel u van haar hield en zij wilde weten of u bang was van haar vader of niet. Vervolgens zou u er naartoe zijn gegaan om haar te ontmoeten (gehoorverslag CGVS, p. 26). Het is volkomen absurd dat Shabana u op die manier zou hebben willen testen en dat u er bovendien nog op ingegaan zou zijn. Het is immers niet logisch dat zij u eerst zou hebben proberen te waarschuwen voor haar eigen vader en broers en dat zij u vervolgens naar haar laat komen wanneer de kans bestaat dat jullie betrappt worden door haar vader. Nogmaals dient hier te worden benadrukt dat dergelijk risicovol gedrag geenszins strookt met de situatie waarin u en Shabana zich zouden hebben verkeerd, met name een geheime seksuele relatie tussen man en vrouw (uit een Talibangezin) voor het huwelijk. Het is in die zin evenmin geloofwaardig dat jullie enkel seksueel contact zouden hebben gehad wanneer jullie zeker waren dat er niemand zou komen, maar dat jullie gewoon met elkaar spraken wanneer er twijfel was dat er iemand zou komen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Zelfs wanneer u samen met haar was betrappt in de Hojra zonder op dat moment seksuele betrekkingen te hebben, dan nog was u hetzelfde lot beschoren geweest. U zou bovendien wel zo slim zijn geweest om geen foto's van uzelf en Shabana te nemen omdat u op die manier een groot probleem zou creëren in het geval iemand het zou zien, maar naar haar huis gaan om met haar af te spreken en seksuele betrekkingen te hebben, leek u geenszins zorgen te baren omdat u niet nadacht en uw hart volgde (gehoorverslag CGVS, p. 24-25). Deze tegenstrijdigheden alsook uw niet plausibele verklaringen over uw relatie zorgen ervoor dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het feit dat u een geheime relatie zou hebben gehad in Afghanistan.

U zou zich verder eveneens bewust hebben moeten zijn van het feit dat zij zwanger had kunnen worden, indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan het feit dat u een geheime (seksuele) relatie had met Shabana, quod non (gehoorverslag CGVS, p. 26). De gevolgen daarvan zijn niet te onderschatten. Daarenboven zijn uw verklaringen over Shabana eerder afstandelijk. Zo spreekt u telkens weer over haar door te zeggen 'het meisje' (gehoorverslag CGVS, p. 15, 18-19, 23, 29). Als u daadwerkelijk een intieme relatie met haar had en van haar hield, zou het logisch zijn moest u haar ook bij de naam noemen in plaats van haar te noemen bij haar geslacht. Uw verklaringen over haar persoonlijk, over uw relatie en over het feit dat u haar uit het oog zou zijn verloren toen jullie uit de taxi wegliepen, komen evenmin doorleefd over (gehoorverslag CGVS, p. 18-19, 28-30). Wanneer iemand zijn grote liefde verliest, kan er verwacht worden dat hij dit op een meer doorleefde manier overbrengt. Het feit dat dit niet het geval was, evenals jullie onvoorzichtigheid over de hele lijn, zorgt er dan ook voor dat er aan uw verklaringen over uw geheime relatie geen geloof kan worden gehecht.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de relatie die u zou hebben gehad met Shabana, kan er eveneens geconcludeerd worden dat ook uw verklaringen over de problemen die hier het rechtstreekse gevolg van zouden zijn, ongeloofwaardig zijn. Eerst en vooral dient daaraan worden toegevoegd dat u aanvankelijk zeer beknopte verklaringen aflegt wanneer u gevraagd wordt uitgebreid te vertellen over uw problemen. Zo verklaart u het volgende: "Nadien zijn we met de auto 5 of 6 km verder gereden en toen heeft de chauffeur de auto gestopt. Toen wist ik dat de vader en de broers van dit meisje belangrijke machtige mensen waren en dat ze werkten met de Taliban. Nadien, toen de chauffeur is gestopt, toen wist ik het niet. Toen ik mijn ogen open deed, was ik in een plaats. In een park. Het was zoals een park met bomen. Ik wist niet wat er met het meisje was gebeurd en ik wist toen ook niet wat er met de chauffeur was gebeurd. Iedereen was gewond. Nadien ben ik naar het huis van mijn vriend gegaan." (gehoorverslag CGVS, p. 18) Over wat er precies gebeurd is op de plaats waar de auto is gestopt rept u met geen woord. Pas wanneer er uitdrukkelijk vragen over worden gesteld, begint u antwoorden te formuleren. Het is bovendien onlogisch dat u, indien deze gemaskerde personen het op u en Shabana gemunt hadden, er zomaar in slaagt te ontsnappen. Ook over deze ontsnappingspoging komen uw verklaringen geenszins doorleefd over. U hebt dan ook geen duidelijk beeld gegeven over wat er zich daar heeft afgespeeld, als er al geloof zou kunnen worden gehecht aan het feit dat dit incident heeft plaatsgevonden, quod non. Er kan immers van u verwacht worden dat u hierover met enige doorleefdheid vertelt en dat u meer gedetailleerd kunt vertellen over uw ontsnappingspoging, de manier waarop u Shabana uit het oog verloor, waar u haar precies uit het oog verloor en wat er in u om ging toen u dit meemaakte (gehoorverslag CGVS, p. 28-29). De geloofwaardigheid van uw verklaringen komt bovendien des te meer op een helling te staan gezien het feit uw verklaringen over dit incident tijdens uw gehoor op het CGVS dermate afwijken van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op de DVZ verklaarde u immers dat u toen u in de auto zat, jullie gezien werden door haar broer en dat Shabana is gedood door een aanslag van haar broers (vragenlijst DVZ 26.06.2012, p. 3). Hierover rept u met geen woord op het CGVS. Op het CGVS sprak u immers over gemaskerde mannen en dat u niet wist wat er gebeurde (gehoorverslag CGVS, p. 19). Zelfs wanneer u letterlijk gevraagd werd wie die mensen waren die hun gezicht bedekt hadden verklaart u gewoon dat 'zij uit de velden kwamen en dat zij geweren bij hadden' (gehoorverslag CGVS, p. 29). Nergens uit uw verklaringen blijkt hier dat u het over haar broers hebt. Als haar broers daadwerkelijk aanwezig waren op die plaats en bovendien verantwoordelijk waren voor de dood van uw vriendin, zoals u verklaart op de DVZ, dan kan er van u verwacht worden dat deze belangrijke informatie ook waarheidsgetrouw aan bod komt tijdens uw gehoor op het CGVS, hetgeen niet het geval was. Aangezien u geen van deze elementen op een aannemelijke wijze hebt kunnen overbrengen en aangezien uw verklaringen over uw geheime relatie niet geloofwaardig overkomen, kan er ook aan deze vervolgingsfeiten geen geloof worden gehecht.

Dat blijkt des te meer uit uw tegenstrijdige verklaringen over de problemen die uw familie nog gehad zou hebben na uw vertrek. Zo verklaart u aanvankelijk uitdrukkelijk dat voornamelijk uw vader problemen ondervond en dat hij op straat werd beledigd en dat de mensen (de vader en broers van Shabana) naar u vroegen (gehoorverslag CGVS, p. 10). U werd meermaals gevraagd wat er nog gebeurde behalve de beledigingen tegenover uw vader en het feit dat zij naar u vroegen, waarop u antwoordde dat er verder niets was (gehoorverslag CGVS, p. 11). Voornamelijk uw vader bleek hiervan het slachtoffer te zijn. Tot slot verklaart u echter dat de vader van Shabana ermee bedreigd had dat hij uw zussen zou meenemen en met hen zou trouwen indien uw vader u niet zouden afleveren aan hem (gehoorverslag CGVS, p. 30-31). Als dit daadwerkelijk het geval was, zou het logisch zijn moest u hier vanaf het begin melding van hebben gemaakt. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt verklaart u dat u dit niet uitdrukkelijk gevraagd werd. Nochtans werd u meermaals gevraagd welke problemen **uw familie** nog gehad heeft behalve de beledigingen op straat en de vragen over uw verblijfplaats. Hierop had u evenwel kunnen antwoorden dat ook uw zussen problemen ondervinden. Aangezien u hebt nagelaten dit te vermelden, kan ook hier geen geloof aan worden gehecht. Tot slot dient daaraan te worden toegevoegd dat het bevreemdend is dat de familie van Shabana pas 1 maand na het incident naar uw familie zou komen om problemen te zoeken en niet vroeger (gehoorverslag CGVS, p. 31). Aangezien uw ouders tot drie keer toe om Shabana's hand zouden zijn gaan vragen, wisten zij maar al te goed dat u diegene was die met haar op de vlucht was, moest er al geloof kunnen worden gehecht aan uw verklaringen, quod non. U verklaart immers zelf dat 'zij' de informatie hadden dat Shabana in een auto ergens naartoe ging (gehoorverslag CGVS, p. 29). Het kan dan ook niet zo moeilijk zijn om bij u en uw familie terecht te komen. Waarom dit 1 maand zou hebben geduurd is dan ook niet logisch. Kortom, gezien uw tegenstrijdige verklaringen en uw niet plausibele verklaringen bent u er niet in geslaagd uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bovenstaande argumentatie toont aan dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen dat u momenteel gezocht zou worden door de familie van Shabana (de Taliban).

Er dient dan ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Er kan dan ook vastgesteld worden dat u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u, ten gevolge van de algemene situatie in uw regio van herkomst, een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks u afkomstig bent uit het district Khogyani gelegen in de provincie Nangarhar – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld, daar het CGVS, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. U gaf immers te kennen dat uw tante in Jalalabad woont en dat u bij haar op bezoek ging (gehoorverslag CGVS, p. 5). U ging eveneens soms naar Jalalabad als u iets nodig had om te kopen. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in Jalalabad problemen had of problemen zou hebben in geval van terugkeer. Tot slot houdt het, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas (cfr. supra), ook geen steek dat u in Afghanistan, aldaar problemen zou hebben in geval van terugkeer. Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Nangarhar, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het

kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Afghanistan wordt niet betwist. Het attest van de dorpsouderen kan evenmin iets aan deze beslissing wijzigen. Dit attest herstelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien documenten in het kader van een asielaanvraag enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van artikel 3 EVRM, van artikel 33.1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag) en van artikel 3.1 van het Antifolterverdrag.

2.1.1. In een eerste onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht en stelt dat hij wordt afgewezen als politiek vluchteling omdat de commissaris-generaal van oordeel is dat verzoeker geen elementen aanbrengt die aantonen dat hij in aanmerking komt als vluchteling in de zin van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker is het niet eens met de bevindingen van de commissaris-generaal. Hij stelt dat in de bestreden beslissing enkele tegenstrijdigheden worden aangehaald die zijn geloofwaardigheid in het gedrang zouden brengen, onder andere over het moment dat hij kennis krijgt van de Taliban-bandens van de vader van Shabana. Verzoeker meent dat bij een goede lezing van het gehoorverslag het niet duidelijk is of verzoeker nu wel of niet kennis had van voornoemd feit op het moment in de taxi. Bovendien is het stukje op pagina 18 van het gehoorverslag volgens verzoeker slecht geformuleerd/vertaald. Verzoeker meent dat het vaststaat dat hij niet gevraagd is naar die eventuele tegenstrijdigheid en dus niet de kans heeft gekregen om hier uitleg over te verschaffen. Verzoeker wenst ook op te merken dat hij reeds in het begin van het interview opmerkte dat hij de tolk niet zo goed begreep omdat die een Dari dialect had, dat verder ook vastgesteld dient te worden dat vertalingen naar het Nederlands zeer slecht zijn en hier vragen rijzen naar de kwaliteit.

Vervolgens argumenteert verzoeker dat men hem verwijt dat hij zijn relatie met Shabana zeer risicovol heeft geleefd door met haar af te spreken en betrekkingen te hebben, dat het feit is dat hij nooit is betrapt, dat hij jong en analfabeet is (zelfs geen school gelopen), dat ook Shabana jong is en dat hiermee in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift dat zij enkel afspraken als de vader en broers van Shabana niet thuis waren en men hem impulsiviteit kan verwijten maar het vaststaat dat zij nooit zijn betrapt dan tenzij bij hun poging tot vluchten. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing het motiveringsbeginsel schendt door niet alle gegevens in overweging te nemen en de informatie van verzoeker zo uit te leggen dat hij niet geloofwaardig overkomt.

Verzoeker voegt enkele bijkomende stukken toe aan zijn inleidend verzoekschrift die zijn relaas staven en verwijst naar artikel 39/76 van de vreemdelingenwet.

Ten slotte meent verzoeker dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging wegens politieke redenen in de zin van het vluchtelingenverdrag bestaat en vervolgt hij met het uiteenzetten van de definitie alsook van de redenen waarom hij meent er aan te voldoen. Ter staving van het gebrek aan bescherming verwijst hij naar een ambtsbericht over Afghanistan van 24 augustus 2011.

2.1.2. In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de vermeende schending van artikel 3 EVRM, artikel 33.1 van het vluchtelingenverdrag, artikel 3.1 van het Antifolterverdrag, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van het motiveringsbeginsel. Verzoeker stelt dat hij slachtoffer riskeert te worden

van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst, dat in de bestreden beslissing wordt aangevoerd dat in dit dossier Jalalabad als referentiepunt moet worden gezien terwijl verzoeker afkomstig is uit Nangarhar, dat hij zich in Jalalabad veilig zou kunnen gaan vestigen omdat hij heeft verklaard dat hij daar een tante heeft wonen. Verzoeker kan niet akkoord gaan met deze redenering omdat de commissaris-generaal van oordeel is dat alles wat hij heeft verklaard niet strookt met de Afghaanse context, vol tegenstrijdigheden zit en kortom niet geloofwaardig is en dat wanneer hij meldt dat hij enkele dagen bij zijn tante in Jalalabad heeft verbleven dit dan wel als waarheid wordt beschouwd om hem uit te sluiten van de beschermingsstatus. Verzoeker vervolgt dat hij afkomstig is uit Nangarhar waar het niet veilig vertoeven is wat zelfs de commissaris-generaal niet ontkent, dat hij bijgevolg in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Er dient volgens verzoeker opgemerkt te worden dat, wanneer men stelt dat hij zich veilig kan vestigen in Jalalabad, dat deze stad niet ver is van Nangarhar en dat de Taliban verzoeker ook nog wel tot in Jalalabad kan vinden, dat Jalalabad aldus geen vestigingsalternatief is. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing onjuist en onvolledig gemotiveerd is.

Ten slotte geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over artikel 3 EVRM, artikel 3.1. van het Antifolterverdrag en stelt dat hij deze argumenten niet meer kan aanvoeren voor enige andere instantie in België zodat hij ook niet op een andere manier kan beschermd worden of deze artikelen kan invoeren.

2.1.3. Verzoeker vraagt *in fine* dat hij zou gehoord worden door de Raad en dat de Raad de beslissing van de commissaris-generaal zou vernietigen en het dossier terugstuurt, alleszins de bestreden beslissing hervormt en verzoeker erkent als vluchteling minstens hem het subsidiaire beschermingsstatuut verleent.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stavingstukken: kopies van drie schriftelijke verklaringen van de vader van verzoeker en de bijhorende vertalingen, alsook kopies van foto's. Bij aangetekend schrijven van 2 januari 2013 voegt verzoeker dezelfde stukken opnieuw in origineel alsook de omslag waarin de originelen werden verzonden.

2.2. De motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 oktober 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Met betrekking tot verzoekers argument, als reactie op de motivering dat hij zijn relatie met Shabana zeer risicovol heeft geleefd, zijnde dat hij nooit werd betrap, stelt de Raad vast dat deze argumentatie niet vermag de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen, die aangeeft dat er een groot risico bestond. Het feit of verzoeker en Shabana al dan niet betrap werden doet geen afbreuk aan het feit dat de relatie risicovol was. Deze opmerking geldt evenzeer met betrekking tot verzoekers argumentatie dat zij enkel afspraken als de vader en de broers van Shabana niet thuis waren. Bovendien dient vastgesteld, op basis van de stukken van het administratief dossier, en zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat Shabana verzoeker op een dag uitnodigde bij haar terwijl haar vader naar huis zou komen, wat tegenstrijdig is met wat verzoeker aldus aangeeft in het verzoekschrift.

Waar verzoeker nog meent dat de bestreden beslissing, met betrekking tot het risicovol beleven van hun relatie, geen rekening gehouden heeft met het feit dat hij jong en analfabeet is, alsook niet met het feit dat Shabana jong is, ziet de Raad niet in en toont verzoeker allerm minst aan hoe het specifiek in rekening nemen van voornoemde elementen een invloed zou kunnen gehad hebben op de oordeelsvorming van de commissaris-generaal. Het profiel van verzoeker, jong en analfabeet, en dat van Shabana, jong, doet geen afbreuk aan de motivering van de commissaris-generaal die stelt *'Het is echter niet aannemelijk dat u en Shabana drie maanden aan een stuk telkens weer dergelijk risico zouden nemen om met elkaar af te spreken en bovendien seksueel contact te hebben in de Hojra van Shabana haar familie. Zij komt immers uit een zeer groot gezin en heeft 6 broers en 2 zussen. Daarbij komt nog dat zij niet zomaar 6 broers heeft. Zij zouden allemaal bij de Taliban zitten en haar vader zou zelfs Talibancommandant zijn (gehoorverslag CGVS, p. 22). Dat een meisje uit een religieus en extremistisch gezin dergelijke risico's zou nemen is bijgevolg ondenkbaar. Precies zij van alle meisjes zou eens zo goed op de hoogte moeten zijn van de gevolgen die dit gedrag teweeg kunnen brengen. Dat zij u op dergelijke manier heeft verleid, u meermaals bij haar thuis uitnodigde, u vanaf het eerste moment vertelde dat zij van u hield en dat zij bovendien seksueel contact had met u voor het huwelijk strookt dan ook geenszins met haar persoonlijke achtergrond (opgegroeid in een Talibangezin) en de Afghaanse*

context.” Waar verzoeker nog argumenteert dat de commissaris-generaal niet alle gegevens in overweging neemt, laat hij ook hier na aan te tonen met welke gegevens de commissaris-generaal dan wel nog rekening had moeten houden, zodat dit argument niet dienstig is.

2.4. Betreffende verzoekers argumentatie over het moment dat hij kennis krijgt van de Taliban-banden van de vader van Shabana, stelt de Raad vast dat voorgaand motief een overtollig motief betreft. De overige motieven volstaan om de bestreden beslissing te schragen. De Raad stelt immers vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om deze talrijke overige motieven - onder andere dat het niet logisch is dat Shabana verzoeker eerst waarschuwt voor haar vader en broers en hem vervolgens naar haar laat komen met kans op betrapting, dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker en Shabana enkel seksueel contact hadden als ze zeker waren dat niemand zou komen maar gewoon met elkaar spraken wanneer daaromtrent twijfel bestond, dat zelfs wanneer zij samen zouden betrapt worden al sprekend, hen hetzelfde lot zou beschoren zijn geweest, dat verzoeker slim genoeg was geen foto's van hen samen te nemen omdat dit een groot probleem zou creëren in geval iemand het zou zien, maar het naar haar huis gaan en seksuele betrekking met haar hebben, verzoeker geen zorgen baarde, dat verzoeker eerder afstandelijk over Shabana sprak door telkens weer te zeggen 'het meisje', dat verzoekers verklaringen over haar persoonlijk, hun relatie en het feit dat hij haar uit het oog verloren zou zijn toen zij uit de taxi wegliepen, niet doorleefd voorkomen, dat kan verwacht worden van iemand die zijn grote liefde verliest, dat hij dit op een meer doorleefde manier kan brengen, dat geen geloof wordt gehecht aan de relatie en aldus evenmin aan verzoekers verklaringen over de problemen die hier het rechtstreeks gevolg van zijn, dat het onlogisch is dat verzoeker weet te ontsnappen en dat zijn verklaringen over de ontsnappingspoging ook niet doorleefd zijn, dat verzoeker geen duidelijk beeld kan geven over wat er zich heeft afgespeeld, dat de verklaringen over dit incident van verzoeker afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken dermate afwijken van de verklaringen die verzoeker aflegde op het gehoor bij de commissaris-generaal, wat zijn geloofwaardigheid verder op de helling zet, alsook dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de problemen die zijn familie nog gehad zou hebben na zijn vertrek – die allen steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Ze blijven derhalve overeind.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust immers in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard geen dienstig verweer.

2.5. In zoverre verzoeker in het algemeen opmerkt dat hij de tolk niet goed begreep omdat die een Dari dialect had, dat de vertalingen naar het Nederlands zeer slecht zijn en dat er vragen rijzen naar de kwaliteit, wijst de Raad er vooreerst op dat uit het gehoorverslag van 19 oktober 2012 blijkt dat de gehoorstaal Pashtou is, dat verzoeker expliciet aangeeft dat hij geen Dari begrijpt dat het interview volledig in het Pashtou moet gebeuren, dat hij op de vraag of hij de tolk goed begrijpt antwoordt dat hij haar kan verstaan, maar haar vraagt om een beetje trager te spreken zodat hij haar goed kan verstaan, dat haar accent een beetje Dari is (gehoorverslag CGVS, p. 2). De Raad wijst er eveneens op dat verzoeker op de vraag 'hebt u alle vragen begrepen' antwoordde 'ja, ik heb alles verstaan' en op de vraag 'heeft u de tolk goed begrepen?' eveneens antwoordde 'ja, ik heb haar goed begrepen' (gehoorverslag CGVS, p. 32). Verzoeker kan aldus niet volhouden dat hij de tolk niet goed begreep.

Nergens uit verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat hij de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* betwist omdat er een verkeerde of 'slechte' vertaling van zijn antwoorden zou zijn gebeurd, zodat verzoeker ook deze kritiek niet dienstig kan voeren.

2.6. Waar verzoeker een uiteenzetting geeft van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag toegepast op zijn geval en hierbij, ter staving van het gebrek aan bescherming, ook verwijst naar een ambtsbericht van 24 augustus 2011, wijst de Raad erop dat wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, er geen reden is om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. De door verzoeker aan zijn inleidend verzoekschrift toegevoegde documenten kunnen zijn geloofwaardigheid niet herstellen. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld, *quod non*.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.8. Wat de vraag naar subsidiaire bescherming betreft, merkt de Raad op dat voor de interpretatie van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet dienstig kan verwezen worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 15, c van richtlijn 2004/83/EG (C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009, § 44), alsmede van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 EVRM (*Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, 28 juni 2011, § 226).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.11. Verzoeker verklaarde een tante te hebben in de stad Jalalabad en eveneens soms naar Jalalabad te gaan om er iets te kopen als hij iets nodig had. De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn oordeel dat er voor verzoeker een intern beschermingsalternatief beschikbaar is in Jalalabad. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal op goede gronden verzoekers verklaringen met betrekking tot bepaalde persoonsgegevens, zoals de verblijfplaats van zijn tante, geloofwaardig achtte. Waar verzoeker meent dat Jalalabad niet ver is van Nangarhar en dat de Taliban verzoeker ook nog wel tot in Jalalabad kan vinden, dat Jalalabad aldus geen vestigingsalternatief is, gaat hij voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt

dat het geen steek houdt dat verzoeker in Afghanistan problemen zou hebben bij terugkeer, gelet op de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas.

2.12. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad (...)", van 23 oktober 2012, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze vaststelling niet.

2.13. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

2.14. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

2.15. Artikel 33 (non-refoulement) van het vluchtelingenverdrag houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 24 mei 2004, nr. 131.649; RvS 28 april 2004, nr. 130.753; RvS 5 maart 2004, nr. 128.896; Beschikking RvS 24 september 2007, 1311).

2.16. De schending van artikel 3.1 van het Antifolterverdrag kan evenmin dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleiding naar het land van herkomst voorop te stellen, uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de hoedanigheid van vluchteling.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.17. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER